

LEMMEN VOIMA

TARINOITA KUOLLEIDEN RAKASTAMISESTA

Kari Salmi

TOIMITTANEET

JURI NUMMELIN & TOMI PEUHKURINEN

KUSTANTAMO
HELMIOY

Lemmen voima

Lemmen voima

Tarinoita kuolleiden rakastamisesta

Toim. Juri Nummelin
ja Tomi Peuhkurinen

Kustantamo Helmivyö
Turku 2025

Lemmen voima: tarinoita kuolleiden rakastamisesta

Toim. Juri Nummelin ja Tomi Peuhkurinen

ISBN 978-952-7469-64-4

Painopaikka: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

Sisälmyssluettelo

Lauri Lattu, Juri Nummelin, Tomi Peuhkurinen: Lukijalle	7
Elina Loisa: Lemmen voima	11
Miina Supinen: Prinsessa	24
Lauri Lattu: Rakkautta juoksuhaudoissa	36
Tomi Peuhkurinen: Rakkauden laji	52
Sinikka Vuola: Pieni kuolema	66
Timo Hellman: Olipa kerran sota	81
Esko Roininen: Backrooms	88
Juri Nummelin: Kuolleet syö keltaista lunta	99
Juha Mäntylä: Mielen labyrntti	112
Tuomas Aitonurmi: Livahdus	140
Akseli Heikkilä: Raatokukka	156
Artemis Kelosaari: Paronitar, papitar, juristi, lämmittäjä	171

Lukijalle

Lemmen voima on ensimmäinen Suomessa julkaistu antologia, joka keskittyy nekrofiliaan. Kotimaisessa kirjallisuudessa aihe on jäänyt varsin vähälle huomiolle, vaikka muualla maailmassa sitä on käsitelty populaarikulttuurissa paljonkin.

Kun ryhdyimme kokoamaan kirjaa, huolestui, että löytäisimme vain muutaman kirjoittajan ja teos jäisi ohueksi vihkoseksi. Onneksi pelkomme osoittautui vääräksi. Pelkäsimme myös, että kansien väliin kasautuisi pelkästään räähästä jyystöä. Siinä ei välttämättä olisi ollut mitään pahaa, mutta kirjoittajien aihevalintojen selkiintyessä ja heidän tekstejään lukiessa huoli paljastui aiheettomaksi. Kokoelman tarinoista osa on ronskimpia ja graafisempia, osa puolestaan eroottisia tai romanttisia-kin, huumoria ja parodiaa unohtamatta. Joissakin tarinoissa tapahtumat jätetään ääneen sanomatta, vain katsojan mielikuvituksen varaan. Mukana on esseekin, jossa yhdistetään omaelämäkerrallista aineistoa true crimeen.

Nekrofilia on seksuaalinen häiriö tai mieltymys, jossa ihmisen himo kohdistuu kuolleisiin ruumiisiin. Termi on otettu käyttöön 1800-luvun puolivälissä, kun ranskalaisen upseerin vampyyrimainen himo kuolleisiin kohah-

dutti maata, mutta siitä on jälkiä jo antiikin ajan historia-teoksissa, kuten Herodotoksella, ja tapauksia arvelaan kuvatun jo eurooppalaisten valloitusta edeltäneen ajan Amerikassa sekä Kiinassa. 1900-luvulla useat tunnetut nekrofiliatapaukset järkyttivät maailmaa, esimerkiksi sarjamurhaaja Jeffrey Dahmer piti ruumiita asunnossaan pitkiä aikoja tyydyttääkseen näillä himonsa. Kiinnostavaa sinänsä on, että nekrofiliaa esiintyy myös eläimillä.

Nekrofilialla voi olla yhteyksiä väkivaltaisiin taipumuksiin, mutta harmittomimmillaan se voi toimia seksuaalisten fantasioiden muodossa tai roolileikkinä seksuaalisessa kanssakäymisessä. Tunnettuja ovat myös luopumisen vaikeudesta kertovat tapaukset, joissa menehtynyttä puolisoa on pidetty unikaverina. Tällaisissa tapauksissa ei nekrofilian puolelle välttämättä lipsahdeta, mutta toiminta voi vaikuttaa silti ulkopuolisen silmissä epäilyttävältä. Tositoimeen voi käydä otollisen tilaisuuden tullessa vastaan vaikkapa ammatillisessa yhteydessä.

Kauheimmillaan tämä himo on toki nekrofiilisissä murhatapauksissa, joihin ovat syylistyneet useat sarjamurhaajat, kuten esimerkiksi edellä mainittu Dahmer ja niin ikään yhdysvaltalainen Ted Bundy. Sotatilanteet ovat kaikkine karmeuksineen tietenkin oma lukunsa, ja niissäkin pistäydytään parissa tämän kokoelman tarinassa. Ja niin edelleen: tapausten kirjo on näinkin erikoisella alueella monimuotoinen.

Kirjallisuudessa tätäkin ilmiötä voi kuitenkin lähestyä ja tarkastella turvallisesti. Fiktiivisellä tasolla ja tarinoiden muodossa kyseessä on mielenkiintoinen ja – kiistämättömästi kaameudestaan huolimatta! – hauskin ilmiö, jolla kelpaa paitsi revitellä myös käydä läpi mahdol-

lisuuksia herkemmästä kanssakäymisestä. Eräät kirjailijat ja lukijat kaipaavat toisinaan tilaisuuksia pistäytyä näinkin epätavalliselle ja aavistuksen epämiellyttävälle (tai kiehtovalle?) alueelle vilkuilemaan, mitä mielikuituksen hämärämmällä puolella väijyy, ulospääsyä odottamassa.

Eikä *Lemmen voima* suinkaan ole nekrofiilisine tarinoineen huonossa seurassa! Aihetta ovat käsitelleet useat tunnetut taiteilijat ja kirjailijat. Charles Baudelairin ja muutamien muiden aikansa ranskalaiskirjailijoiden teoksissa aihe esiintyy useinkin, ja Edgar Allan Poen runossa “Annabel Lee” on selkeän nekrofiilinen vivahde. Modernin kauhun isä H. P. Lovecraft myös vihjaili nekrofiliaan filmatisointinsa tähden tunnetuksi tullessa novellissaan “Herbert West – elvyttäjä” (1922), mutta C. M. Eddyn kanssa yhteistyössä kirjoitettu “The Loved Dead” (1924) ei enää jättänyt nekrofiliaa vihjailujen tasolle. Myös maalaustaiteessa aihe on ollut suosittu, josta esimerkkeinä Edward Munchin “Kuolema ja nainen” tai Pedro Pajettan “Viha”. Vuosien 2024–2025 taitteessa Ateneumissa esillä olleessa Gothic Modern -näyttelyssä oli näkyvillä useampiakin nekrofiilisiä teoksia. Nekrofilian laajimmalle levinnyt muoto lienee kuitenkin vampyyriromantiikka: vampyyrihän on kuollut, joten siihen kohdistuva himo on ainakin osaltaan tulkittavissa nekrofiiliseksi.

Jostain syystä nekrofilia on siis kiehtonut taiteilijoita jo pitkään. Kyse lienee taiteelle ominaisesta kategorioiden ylittämisestä ja tietysti myös eräänlaisesta shokkivasta. Elämä ja kuolema, Eros ja Thanatos, ovat toistensa vastakohtia. Ne ovat toisensa poissulkevia kategorioita. Mutta elämän ja kuoleman sekoittuminen on kiehto-

vaa, sillä se ylittää perimmäisen rajan. Vampyyrin romanttinen tai eroottinen hahmo on oivallinen esimerkki tästä: se on yhtä aikaa elossa ja kuollut, täydellinen kategoriarikkomus ja samalla ikään kuin ”turvallinen” nekrofiilisten himojen kohde. Tavallisesti suhtaudumme kuolemaan ja kuolleisiin vakavuudella, pelolla tai inholla. Lihallisen intohimon suuntaaminen kuolleeseen sen sijaan on täysin poikkeuksellista ja äärimmäisen transgressiivistä. Ja monille taiteilijoille rajojen ylittäminen on taiteen tehtävä. Tässä ei siis tule välttämättä olettaa mainittujen kirjailijoiden tai maalareiden itsensä olleen nekrofiilejä – sen enempää kuin tätä kokoelmaa tekemässä olleidenkaan.

Kuolleisiin kohdistuvan seksuaalisen mielenkiinnon syitä voi olla vaikea ymmärtää. Kuolleiden rakastamiselle on olemassa jonkinlainen motiivi, mutta *Lemmen voiman* tarinoissa tämä kyseenalainen vietti on olemassa ilman sen kummempia selittelyjä. Se vain on ja sen mukaan tarinoiden henkilöt tekojaan tekevät. Tämän kirjan kaksitoista kirjoittajaa ovat päästäneet mielikuvituksensa valloilleen ilman ennakkoluuloja. Sellaisella asenteella toivomme myös lukijan tarttuvan *Lemmen voimaan* ja viettävän sen parissa viihdyttäviä ja toivottavasti myös hieman epämiellyttäviä lukuhetkiä.

Joensuussa, Turussa ja Tampereella tammikuussa 2025

Lauri Lattu

Juri Nummelin

Tomi Peuhkurinen

Elina Loisa

Lemmen voima

Aitan oven sarana kirkaisee hiljaisessa syystalven yössä, kun Helka vetää oven perässään kiinni. Sydän hakkaa vieläkin. Hän ei saisi olla täällä. Hän sytyttää varovasti öljylamppuun valon ja jähmettyy hetkeksi nähdessään aitas-laverin päällä lepäävän hahmon. Lamppu luo aitta-an lepattavia varjoja, aivan kuin vain ne eläisivät tässä mar-raskuisessa yössä. Koko muu väki nukkuu talossa, josta Helka hetki sitten hiipi hiljaa ulos ja kulki pihan varjoja myötäillen kohti aittaa. Lumi narskui kenkien alla ja Helka pelkäsi sen paljastavan hänen aikeensa. Hänen oli pakko tulla, silläkin uhalla, että joku näkisi hänet hiiviskele-mässä talon nuoren isännän ympärillä.

”Minä tulin”, Helka sanoo.

Mutta aitassa lepäävä hahmo ei vastaa. Hautajaiset ovat jo ylihuomenna.

Tämä menikin näin päin, Helka ajattelee. Nyt se olen-kin minä, joka tulee varkein aitta-an sinun luoksesi, eikä toisinpäin. Vaikka isännänhän sitä kuuluisi tulla piikansa aitta-an.

Muistot tulvivat mieleen. Miten heidän katseensa koh-tasivat aina muiden huomaamatta. Helka oli ollut talossa

piikomassa jo vuosikaudet, ja hän oli tottunut Maunoon talon ainoana poikana ja nuorena isäntänä, mutta jossain vaiheessa hän alkoi nähdä miehessä myös muuta.

Kun Helkan piti kantaa saunavedet järvestä, Mauno tuli kantamaan täydet vesiämpärit hänen puolestaan. Helka luovutti taakkansa huojentuneena miehelle, sillä hän oli jo väsynyt tehtyään pitkän työpäivän. Ämpärit olivat raskaat ja hänen käsivartensa tärisivät niiden painosta. Maunolle ei näyttänyt olevan isokaan vaiva nostaa niitä.

”Katsele sinä järvelle vuorostasi”, Mauno sanoi, ”tai pidä vaikka minulle seuraa.”

Helka ei muistanut, milloin viimeksi kukaan oli välittänyt siitä, miten hän jaksoi. Tai kehottanut vain istumaan ja olemaan tekemättä mitään. Siitä asti kun Helka jäi orvoksi ja joutui piikomaan, häneltä oli odotettu pelkkää työntekoa aamusta iltaan. Sen vuoksi hän pitikin mielellään Maunolle seuraa.

Olihan Helka pannut jo aiemmin merkille, miten hyvin Mauno hoiti hevostaankin, vaikka se oli pahapäinen ja hankala hallita ratsastaessa. Toisten mielestä Maunon olisi pitänyt myydä niin kuriton eläin, mutta Mauno ei halunnut.

”Se on minun hevoseni”, Mauno sanoi. ”En minä raaski siitä luopua eikä kukaan toinen pitäisi sitä niin hyvin kuin minä.”

Hevosellaan Mauno lähti aina ratsastusretkilleen. Tai niin hän sanoi muille. Hevonen sai olla sidottuna puuhun sen aikaa, kun Mauno kohtasi Helkan riihessä tai missä milloinkin, kaukana muiden katseilta ja korvilta.

”Meillä ei ole kiire”, Mauno sanoi. ”He tietävät, että viivyn pitkään.”

”Mutta kaivataankohan minua talon töihin”, Helka huolehti.

”Sanot vain, että isäntä määräsi piikansa toisiin tehtäviin”, Mauno sanoi nauraen. Hän tarttui Helkaan isännän otteella ja näytti, mihin tehtäviin sillä kertaa.

”Tulin sanomaan hyvästit.”

Helka on tietenkin sanonut hyvästit muiden edessä toisella tavalla. Hän on kunnioittanut talon nuoren isännän muistoa ja lausunut osanotot Maunon leskelle Briitalle. Aivan kuin Maunon eläessäkin, Helka sanoi muiden edessä yhtä ja ajatteli toista, ja yritti varastaa itselleen hetken jostakin. Hän hyödynsi varjot ja syrjäiset rakennukset, talojen nurkan takana olevat piilot ja uinuvat yöt.

Hän laskee öljylampun laverin viereen. Lampun valo häilyy Maunon kasvoilla kuin yrittäisi muotoilla vielä ilmettä jähmettyneisiin piirteisiin. Millainen se ilme olisi? Mitä se kertoisi Helkalle?

”Mauno”, hän sanoo ja koskettaa miehen kämmenselkää. Se on kylmä. Tietenkin.

”Se johtuu vain tästä marraskuusta”, Helka kuiskaa. ”Sinulla on kylmät kädet, koska marraskuun kylmyys on tarttunut niihin.”

Helka yrittää olla ajattelematta kalmaa, mutta se tunkeutuu mieleen väkisin. Tätä lähemmäs Maunoa hän ei koskaan enää pääsisi eikä hän halua minkään tai kenenkään tulevan väliin pilaamaan tätä hetkeä. Ei kalman, ei kuoleman, ei talonväen. Huomenna Mauno pannaan arkuun ja arkun kansi naulataan kiinni. Helkalla on vain tämä yö.

Maunolla ei ollut koskaan kylmät kädet. Ne olivat aina

lämpimät, ja niistä jäi kuumeen tunne iholle koko illaksi.

Helka toivoi, että loppuelämäksi, mutta ei siinä niin käynyt.

Ei niin olisi voinutkaan käydä.

Helka sulkee sormensa Maunon käsien ympärille ja lämmittää kylmiä käsiä kuin hieroisi niihin elämää. Hän yrittää painaa mieleensä kaiken. Miehen kämmenselän ihokarvat. Kämmenen, joka tuntui aina isolta ja vakaalta. Sormien rauenneet nivelet. Mutta sitten hänen sormiinsa osuu jokin kova, tuntuu kuin se raapaisisi Helkaa. Hopeinen sormus Maunon vasemmassa nimettömässä.

Helka kuulee vielä korvissaan Maunon sanat ja muistaa, miltä miehen kuuma hengitys tuntui hänen kaulallaan, ilmvirta joka kulki kaulaa ja niskaa pitkin kuin tulihäntäinen orava. Samaan aikaan kun hän kuuli, mitä mies sanoi, hän tunsu ihollaan täysin toisenlaisen viestin. Minut on vihitty avioliittoon Briitan kanssa, Mauno sanoi, ja siinä minun täytyy pysyä. Niin hän sanoi, ja lisäsi vielä, että hän on talon ainoa poika, ja se velvoittaa häntä.

Me emme oikeastaan saisi tehdä tätä, Mauno sanoi keran, mutta he jatkoivat silti.

Helka ei halunnut hyväksyä tosiasioita. Ei Mauno voisi hänen kanssaan, ei piikatyton kanssa, ei vaikka olisi halunnutkin. Rakkaus ei kulje ison talon kynnyksen yli.

”Voi kunpa olisit myynyt sen hevosen”, Helka sanoo miehen mykille kasvoille. ”Tai jos et vain olisi sinä päivänä mennyt ratsastamaan. Seuraavana päivänä kaikki olisi muuttunut toiseksi. Minä olisin saanut kaiken muuttumaan.”

On sellaisia voimia, jotka ovat maallisia lakeja ja ihmisten katseita voimakkaampia, ja Helka oli päättänyt ottaa ne käyttöön.

He joutuivat aina piilottelemaan katseita ja tapaamisia, kosketukset tapahtuivat salaa ja suudelmat varkain. Ja he joutuivat olemaan jatkuvasti varovaisia, ettei Helka tulisi raskaaksi. Monessa talossa oli sattunut piika tulemaan raskaaksi ja usein juorut kertoivat talon isännän olleen asialla. Nämä piikat saivat lähteä ison vatsansa kanssa, ja Helka tiesi, että jos hänellekin olisi käynyt niin, olisi Briitta ajanut hänet tiehensä, eikä hänellä olisi silloin mitään paikkaa, mihin mennä. Niin Helkan kiihkeimpiä hetkiä Maunon kanssa haittasi ja häiritsi jatkuvasti raskauden välttely, ja oli vaikea antautua täysin, kun läsnä oli aina huoli.

Ja samaan aikaan Briitta yritti saada alulle jälkeläistä synnyttääkseen perijän taloon. Ajatuskin Maunon ja Briitan yhteisestä lapsesta oli sietämätön. Se alkoi ruokkia myös muita häiritseviä ajatuksia. Mitä jos Mauno rakasti myös vaimoaan? Mitä jos Mauno rakasti vaimoaan enemmän kuin Helkaa? Mitä jos Mauno rakasti sittenkin *vain* vaimoaan? Mitä jos Mauno oli sittenkin vain samanlainen kuin muut isännät, jotka saattoivat huvikseen leikitellä, vähän kiusata piikaa ja nauttia vallantunteestaan?

Mitä, jos Helkassa ei itsessään olekaan tarpeeksi lemmen voimaa pitääkseen Maunon otteessaan?

Ajatukset olivat tehdä hänet hulluksi.

Helka toivoi kahta asiaa enemmän kuin mitään muuta. Että voisi naida Maunon kanssa ilman turhia huolia. Ja että Briittaa ei olisi, vaan Mauno olisi kokonaan Helkan.

Helka ei voinut tyytyä osaansa. Että hän itse oli vain

yksi talon palkollisista ja Mauno isäntä, ja heidän välillä oli sekä talon korkea kynnyks että avioliiton velvoite. Eikä Mauno voinut ylittää niiden kummankaan asettamaa rajaa.

Helkan oli saatava enemmän.

Ja lemmentaikaa Mauno ei pystyisi vastustamaan.

Sellaisten tekeminen ei ole tavatonta, ja miltei joka talossa ja torpassa niitä tehdään – leivotaan häpykarva vehnäsen sekaan tai sekoitetaan kuukautisverta viinaan, ja tarjotaan miehelle lämpimäinen tai ryyppy. Sellaisen nieltään mies ei enää voi vastustaa, vaikka haluaisikin. Nieltä karva tai veritippa panee tuntemaan vetoa siihen, kenestä se on lähtöisin. Helka valitsi viinaryypyn ja odotti oikeaa aikaa kuukaudessa. Hän arveli, että juuri veri elämännesteenä vaikuttaisi erityisen voimakkaasti.

Helka katseli, miten tummanpunainen veritippa liuke- ni ensin haituviksi, sitten sulautui kokonaan kirkkaaseen viinaan. Veripisara pakottaisi Maunon haluamaan Helkaa niin paljon, että mies ei enää koskaan torjuisi häntä, ei vetoaisi avioliittoonsa. Sen jälkeen Mauno ei palaisi enää Briitan viereen, vaan karkaisi Helkan kanssa. Lemment aika on niin pakottava, että mies tulee vaikka seinähirsistä läpi, niin Helka on kuullut sanottavan. Lemmen voima on jopa kalman voimaa väkevämpi, niin väitetään.

Kunhan Mauno joisi Helkan tarjoaman verisen viinaryypyn, sormus ei koskaan enää estäisi häntä. Helka hymyili tyytyväisenä ja piilotti pullon esiliinansa taskuun. Nyt hän saisi miehen kokonaan itselleen.

Mutta hän ei koskaan ehtinyt antaa ryyppyä Maunolle. Mauno kuoli ratsastusonnettomuudessa seuraavana päivänä. Pahapäinen hevonen teki äkkipysähdyksen ja

TOIMITTANEET
JURI NUMMELIN & TOMI PEUHKURINEN

LEMMEN VOIMA

TARINOITA KUOLLEIDEN RAKASTAMISESTA

"Hän laskeutuu miehen viereen ruumisluodolle ja kuvittelee sen olevan pehmeämpi peti. Hän syleilee miestä niin kuin monta kertaa aiemminkin ja kuljettaa miehen kättä kohti lantiotaan samalla lailla kuin se on kulkenut hänen ihollaan monta kertaa ennenkin..."

Lemmen voima on ensimmäinen Suomessa julkaistu antologia, joka keskittyy ruumiita kohtaan tunnettuun himoon tai viehtymykseen. Kokoelman tarinoista osa on ronskimpia ja graafisempia, osa puolestaan eroottisia tai romanttisiakin, huumoria unohtamatta. Kirjoittajina ovat muun muassa Akseli Heikkilä, Artemis Kelosaari, Elina Loisa, Miina Supinen ja Sinikka Vuola. Teoksen avaa asiaan perehtyneiden Lauri Latun, Juri Nummelinin ja Tomi Peuhkurisen esipuhe, jossa käydään läpi nekrofilian kulttuurihistoriaa.

